

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

10. Fiat voluntas tua, sicut in cælo, & in terra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

horis Canonicis diuinæ Scripturæ & alia ex probatissimis patribus decerpta multo maxima ex parte legantur : Rosaria Angelicam salutationem referant.

10. *Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terra.*

QVia hæc petitio manifestè docet exactam legis ac voluntatis diuinæ obedientiam à nobis exigi (ideo enim docernos Christus hoc petere quia Deus id à nobis fieri postulat) Calvinus hoc loco vt nefariam suam doctrinam de diuinæ legis plena obseruatione impossibili, ideòque nullam operum sed solius fidei iustitiam tueatur, hunc in modum sibi ipsi obiicit. *Possit (inquit) obijci quaestio, an petendum à Deo sit quod nunquam fore pronunciat usque ad finem mundi. Respondeo nihil opus esse, dum terram obedienter componi optamus ad Dei nutum, singulos homines excutere. Sufficit enim hoc voto testari, nobis odio ac tristitia esse quicquid Dei voluntati aduersum cernimus, extinctumq; cupere: non modò vt omnium affectuum nostrorum sit moderatrix, sed vt nos totos qua decet promptitudine ad eam implendam offeramus.* Hæc ille. Sed primum mentitur Deum pronunciare nunquam fore usque ad finem mundi, vt sua voluntas in aliquo impleatur. Pronunciavit enim Deus contrarium de Dauide, dicens: *Inueni Dauid virum secundum cor meum, qui faciat omnes voluntates meas.* Non quòd Dei voluntatem nunquã violauit, qui saepe & grauitè peccasse legitur, sed quòd rarius peccans debita pœnitentia satisfecit: in quo etiam Dei voluntas fit, sicuti & in celo facta est quum peccâtes Angelos iustè puniret. Quòd autem Calvinus ait, *non esse opus excutere singulos homines,* si talis euasio locum habet, ergo & in reliquis petitionibus locum habere debet; maximè in eo quod dicitur, *Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Hic iuxta Calvinum non sunt excutiendi singuli homines, an verè dimittant debitoribus suis, vt illis dimittat Deus peccata sua. Cæterum sicut hoc singulos concernit, & possunt singuli dimittere debitoribus suis, planèque singulis necessarium hoc est, vt in sequètib; verbis Christus docet, nec sufficit *voto testari* (vt nugatur Calvinus) *nobis odio ac tristitiæ esse,* quòd debitoribus nostris non dimittimus; eodem planè modo vt voluntas Dei in omnibus fiat à nobis, singulos concernit; & possunt singuli per Dei gratiam eius voluntatem implere, planèque necessarium hoc est singulis, suam in omnibus voluntatem diuinæ

Act. 13.

Impostura
Caluini re
fellit.

Singulos
præcepta
concernit.

volun
ac tri
faciu
tudin
nes in
lunta
mana
Quid
tump

12.

H
daci
iusti
quam
pende
Christi
presso
charu
esse c
ad ear
filior
figillu
verba
seque
dimit
ad ve
quid
Deus
saria
prox
quod
qua r
que r
præc
meu
retic
cont
hic C
fente
sibiq

voluntati conformare, nec sufficit hoc voto restari, aut odio ac tristitiæ illis esse quòd Dei voluntatem in omnibus non faciunt. Non enim hoc perfectionis est, sed necessariæ rectitudinis. *Dei enim voluntas sanctificatio nostra est, quam omnes in baptismo acceptam seruare possunt & debent. Dei voluntas est, vt eius mandata faciamus. Hæc est charitas Dei, vt mandata eius custodiamus, & mandata eius grauiam non sunt. Quid est diuinam Scripturam, & vniuersa Dei mandata contempere, peruertere, inania & irrita reddere, si hoc non est?*

1. Theff 4.

1. Ioan. 5.

12. *Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.*

Hanc quoque Scripturam nefariè corrumpit Calvinus, & pactum atque conditionem à Christo appositam audacissimè conuellit, quia talem conditionem suæ soli fidei iustificanti ex diametro repugnare videbat: *Venia (inquit) quam nobis dari petimus, ab ea quam præstamus alijs non dependet: sed hoc modo ad remittendas omnes offensas hortari nos Christus voluit, & simul absolutionis nostræ fiduciam quasi impresso sigillo melius ratam facere.* Hæc ille. Vult homo impius charitatem proximi & mutuam ignoscentiam non aliquam esse conditionem remissionis peccatorum necessariam, sed ad eam tantum hortari nos Christum quasi ad certam notam filiorum Dei, vt in sequentibus magis explicat, quam hic sigillum impressum vocat. Cæterum sequentia statim Christi verba aliam illum cantilenam canere coëgerunt. Ad illa enim sequentia verba, *Si non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis debita vestra,* ita scribit Calvinus. *Non alia lege ad veniam nos admittit Deus, nisi fratribus ignoscimus quicquid in nos peccauerint.* Hæc ille. Si ergo lex hæc est sine qua Deus non remittit peccata, profectò obligat tanquam necessaria conditio; & venia à Deo danda dependet ab ea quam proximis præstamus, nec nota tantum est aut sigillum ali-quod factæ aliunde remissioni accedens, sed vna causa sine qua non fit remissio, & ad illam faciendam disponens: depi-que non est exhortatio tantum ex parte Christi, sed planè præceptum, vt alibi frequenter inculcat. *Hoc est præceptum meum vt diligatis inuicem.* Notanda est hæc perpetua hæreticorum tergiversatio, qua omnes scripturas deprauant quæ contra solam fidem iustificantem faciunt. Reluctatus est hic Calvinus quantum & quam diu potuit. Sed in proxima sententia, euidentiâ veritatis conuictus, veritatem profiteri, sibi que ipsi contradicere cogitur.

Tactum à Christo positum conuellit Calvinus.

Ignoscētia mutua ad remis. peccat. neces-saria.

Calvinus seipsum refutat.

Ioan. 15.

Hæretico-rum tergi-uerfario.